

JÁSZ ATTILA

Fausztina nővér* év végi naplóverseiből

[ELSŐ FEHÉRVERS. KERTBEN]

*Mert olyanok vagyunk, mint a fatörzsek a hóban,
írja Kafka, olvasom, amikor éppen az első hó van,
és a madaraknak készülök enni adni,
a fehértörzsű nyírre madáretetőt teszek,*

fehér hóban a fehértörzsű nyírfa jól van
elhelyezve, éppen a kert közepén,
de ez csak a látszat, mondja Kafka, pedig ő is tudja,
hogy a hó alatti sötétben a nyírfa gyökere is fehér.

[VERS ESŐBEN. KRAKKÓBAN]

Levelek csüngenek a fákon, mint fáradt indiántollak,
miközben a tévében lengyelül megy *Az utolsó mohikán,*
a teraszon (negyedik emelet) még zöldnek a virágok,
az ablakból épp az egykori iskolára látni, amit a nácik

rágyújtottak a bent levő gyerekekre, tűzvörös, klasszikus
téglaépület, elmosódik az esőben, mintha ősz lenne októberben
Krakkóban, a nők piros színt vegyítenek sötét színű ruháikba
az utcákon, a szentek a kapualjakba húzódnak, esik az eső.

* Szent Faustyna Kowalska nővér (1905–1938)

[ÖNELEMZŐ VERS. KARÁCSONYKOR]

Változékony az időjárás, vagy van hó, vagy nincs,
de azért nem kell túlbonyolítani a dolgokat, csak fény legyen,
éjszaka is, csak elég fény, a napelemes kerti lámpákban,
hogy megtaláljuk az önmagunkhoz vezető utat.

[ÚJÉV ELŐTT. VONATJEGYZET]

Szikrázó napfény, meztelen fák és csupasz bokrok,
tintafoltos felhők, fehér sziklák, koszos vonatablak,
vonatablak, fehér sziklák, fák, bokrok és felhők
a szikrázóan meztelenre csupaszított napfényben.